Вперта дитина, яка ніколи не здається

Мій батько не вмів стягувати борги, але якщо йому самому доводилося позичати гроші, то він обов’язково повертав їх, навіть якщо для цього треба було продати корову чи один зі стовпів, на якому тримався наш будинок. Тато завжди казав: «Маленькі хитрощі не можуть змінити правду. Правду неможливо підкорити маленькою хитрістю. Все, що спирається на обман, не проживе й кількох років».

Мій батько мав великий зріст. Він був настільки сильним, що без зусиль піднімався сходами з мішком рису на плечах. Те, що у віці дев’яноста років я все ще подорожую світом і продовжую працювати, є результатом фізичної сили, яку я успадкував від батька.

Моя мати дуже любила християнський гімн «Височінь», вона була неймовірно сильною жінкою. Я ціную її не тільки за широкий лоб і кругле обличчя, а й за прямоту та енергійну особистість. Я дуже впертий, тому, безсумнівно, є сином своєї матері.

У дитинстві в мене було прізвисько «денний плаксій». Я отримав його, бо, варто мені було почати плакати, я не зупинявся цілий день. Я ревів так голосно, що люди думали, певно, сталося щось жахливе. Сусіди, які спали, підводилися з ліжок і виходили на вулицю подивитися, що відбувається. Я не просто плакав, сидячи на місці, а стрибав по кімнаті, травмуючись і здіймаючи галас. Іноді в мене навіть ішла кров. Я мав дуже сильний характер, ще коли був малим.
Варто мені було щось вирішити, я вже ніколи не відступав, навіть якщо це могло призвести до перелому кісток. Звісно, це було до того, як я став дорослим. Коли мама лаяла мене за те, що я робив щось не так, у відповідь чула: «Ні. Категорично ні!» Усе, що було потрібно, це визнати

свою помилку, та я б скоріше помер, ніж промовив ці слова. Проте моя мати також була досить сильною особистістю.

Вона била мене й казала: «Ти думаєш, що можеш уникнути відповіді своїм батькам?» Одного разу вона вдарила мене так сильно, що я впав. Але, підвівшись, я все ж не здався. Вона просто стояла переді мною та голосно плакала. І все одно я не визнав, що був неправий.
Моє прагнення змагатися було настільки ж сильним, як і моя впертість. Я ніколи не міг дозволити собі програти. Дорослі в селі говорили: «Осанські маленькі оченята, коли вже вирішили щось робити, то зроблять точно».

Я не пам’ятаю, скільки мені було років, коли стався цей випадок. Один хлопець розбив мені носа до крові та втік. Протягом місяця я щодня ходив до нього додому і стояв там, чекаючи, коли він вийде. Побачивши мою наполегливість, дорослі із села були вражені. Врешті-решт, його батьки вибачилися переді мною. Вони навіть дали мені повну коробку рисових коржів.

Це не означає, що я вперто й напористо завжди намагався виграти. Я був фізично набагато більшим і сильнішим за інших ровесників. Жоден з дітей не міг перемогти мене в армрестлінгу. Одного разу я програв боротьбу хлопчикові, старшому від мене на три роки. Я так розлютився, що не міг сидіти на місці. Тож пішов на сусідню гору, зірвав кору з дерева акації та протягом наступних шести місяців щовечора займався на цьому дереві, щоб стати сильним і побороти цього хлопця. Після півроку тренувань я викликав його на матч-реванш і переміг.

Кожне покоління в нашій родині мало багато дітей. У мене був один старший брат, три старші і три молодші сестри. Насправді у мене було четверо інших молодших братів і сестер, які народилися після Хьо Сона. Мати народила тринадцятьох дітей, але п'ятеро з них не вижили. Напевно, її серце страшенно краялося через це. Мама невимовно страждала, щоб виховати таку кількість дітей в обставинах, які аж ніяк не можна було назвати сприятливими. У дитинстві я мав багато братів і

сестер. Коли ми об’єднувалися з нашими двоюрідними братами та сестрами, то могли зробити все що завгодно. Минуло багато часу, і тепер я відчуваю, ніби я єдиний з них залишився на цьому світі.

Одного разу 1991 року я ненадовго відвідав Північну Корею. Я побував у своєму рідному місті вперше за 48 років і дізнався, що мати й більшість моїх братів і сестер померли. Залишилися тільки одна старша та одна молодша сестра. Моя старша сестра, яка в дитинстві була для мене другою матір’ю, стала бабусею віком за сімдесят. Моїй молодшій сестрі було понад шістдесят, її обличчя вже вкрите зморшками. У дитинстві я часто дражнив молодшу сестру. Я кричав: «Гей, Хьо Сон, ти вийдеш заміж за одноокого хлопця». Повертаючись до мене, вона казала: «Що ти сказав? Чому ти думаєш, що знаєш це, брате?» Потім вона підбігала до мене та стукала по спині своїми крихітними кулачками.

У рік, коли сестрі виповнилося вісімнадцять, Хьо Сон мала була зустрітися з чоловіком, за якого одна з наших тіток хотіла видати її заміж. Того ранку вона встала рано, старанно розчесала волосся й припудрила обличчя. Потім ретельно прибрала наш дім усередині та зовні й чекала, поки приїде її майбутній наречений. «Хьо Сон, — дражнив я її, — ти й справді хочеш вийти заміж». Це змусило її зашарітися; я і досі пам’ятаю, яка гарна вона була з рум'янцем на обличчі, що проступав крізь білу пудру.

З часу мого візиту до Північної Кореї минуло понад десять років. Моя старша сестра, котра, побачивши мене, гірко плакала, вже померла; залишилась тільки молодша сестра. Це наповнює тугою мою душу, яка немов розривається на шматки.

Я вправно робив щось руками і шив собі одяг. Коли ставало холодно, швидко в’язав собі капелюха та носив його. Я вмів це робити краще за жінок і навіть радив своїм старшим сестрам, як правильно шити чи плести. Одного разу я зв’язав кашне для Хьо Сон. Мої руки були великі та грубі, як ведмежі лапи, та я захоплювався рукоділлям і навіть шив собі білизну. Я брав трохи тканини з рулону, складав її навпіл,

викроював до потрібної форми, підшивав, зшивав і вдягав. Якось я зробив пару традиційних корейських шкарпеток для мами, у захваті вона сказала: «От добре, я вважала, що другий син просто грається, але шкарпетки мені ідеально пасують».

У ті часи бавовняне полотно ткали, готуючись до одруження сина чи дочки. Мама брала вату й клала на прядку, щоб зробити нитку. На діалекті провінції Пьонан це називалося «токкені». Вона робила дванадцять, тринадцять або й більше шматків бавовняної тканини завширшки в двадцять ниток. Щоразу, коли хтось із дітей мав брати шлюб, мати своїми загрубілими руками виготовляла бавовняну тканину, м’яку і гарну, немов оброблений атлас. Її руки були неймовірно вправними. Тоді як інші ткали зазвичай три-чотири шматки за день, мама могла зробити аж двадцять. Поспішаючи завершити приготування до весілля однієї з моїх старших сестер, за день вона могла зіткати цілий рулон. Вона була нетерпляча. Щоразу, коли бралася за справу, намагалася швидко її завершити. Цю рису характеру я успадкував від матері.

Як і нині, в дитинстві я любив їсти різноманітну їжу. Це кукурудза й огірки, а також сира картопля та боби. Одного разу під час візиту до маминих родичів, які жили майже за вісім кілометрів від нашого дому, я помітив, що в полі росло щось кругле. Я запитав, що це таке, і мені відповіли, що це джігва, або земляний плід. У тих місцях солодку картоплю (батат) люди називали земляним плодом. Хтось, викопавши одну картоплину та приготувавши її, дав мені скуштувати. Вона була така смачна, що, зібравши цілий кошик плодів, я їх з’їв. Наступного року я не міг утриматися і трьох днів, щоб не відвідати своїх родичів. Я кричав: «Мамо, я піду ненадовго», пробігав усю відстань до місця, де вони жили, й ласував солодкою картоплею.

У нашій місцевості травень був так званим «картопляним перевалом». Цей період називали так тому, що приходила весна і ми могли вже живитися врожаєм ячменю, тоді як усю зиму харчувалися картоплею. Травень був тією межею, коли люди часто голодували, бо запас

картоплі в них уже вичерпався, а ячмінь ще не дозрів. Пережити цей нелегкий час було ніби здолати крутий гірський перевал, тому його й назвали картопляним перевалом.

Ячмінь, який ми їли тоді, не був таким смачним плоскозернистим ячменем, що ми бачимо сьогодні. Зерна були більш циліндричної форми, але для нас це була добра їжа. Перед приготуванням ми два дні замочували ячмінь у воді. Коли сідали їсти, я розминав його ложкою, намагаючись зліпити докупи. Та це було марно, варто було зачерпнути ячмінь ложкою, він просто розсипався, немов пісок. Я перемішував його з кочуджаном і ніс до рота. Поки жував, зерна намагалися вислизнути між зубів, тому мені доводилося щільно стискати губи.

Також ми ловили та їли деревних жаб. У ті часи в сільській місцевості, коли діти хворіли на кір і їхні обличчя худли від втрати ваги, їх годували деревними жабами. Ми ловили трьох-чотирьох таких великих жаб, оскільки в них були м’ясисті ноги, та смажили їх, загорнувши в листя кабачків. Жаби видавалися нам дуже ніжними та смачними, ніби їх готували на пару в рисоварці. Говорячи про смачні страви, я не можу не згадати м’ясо горобців і фазанів. Ми готували чудові кольорові яйця гірських і водоплавних птахів, які літали над полями йголосно крякали. Блукаючи пагорбами та полями, я зрозумів, що в природному середовищі, даному нам Богом, є велика кількість їжі.

> Кочуджан — (кор. □□□) — традиційна корейська соєва паста з клейким рисом і ферментованими соєвими бобами, заправлена червоним перцем у високій концентрації.

Revision #3
Created 2024-02-25 07:32:16 UTC by andres
Updated 2024-02-25 07:36:50 UTC by andres